

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 223.279 van 25 april 2013  
in de zaak A. 203.354/IX-7534**

In zake : Patrick DE WAELE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Patrick Vandendael  
kantoor houdend te 9200 Dendermonde  
Noordlaan 82-84  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van  
Landsverdediging

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 23 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Landsverdediging van 9 november 2011 waarbij Patrick De Waele de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 219.340 van 14 mei 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 april 2013.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Kapitein-commandant Valéry De Saedeleer, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 219.340 van 14 mei 2012 over de vordering tot schorsing.

### *IV. Onderzoek van het enig middel*

#### *Standpunt van de partijen*

4. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet); van de artikelen 81, § 5, en 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (hierna: het koninklijk besluit van 2 oktober 1937) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, de rechten van verdediging en het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel met de volgende argumenten:

- Er valt niet uit te maken welke feiten precies als tuchtinbreuk ten laste worden gelegd. Alle in het bestreden besluit vermelde afwezigheden zijn gedekt door een medisch attest -hetgeen door de departementale raad van beroep in zijn advies van 24 oktober 2011 ook wordt bevestigd- en hetzelfde geldt voor de afwezigheden in 2011. Het motief voor het bestreden besluit zou dan zijn dat hij zijn ziekteperiodes niet regelmatig of tijdig zou hebben gemeld, maar in geval van ziekte werd de dienst steeds vóór 8u30 verwittigd en werden de nodige attesten daags na de afwezigheid opgestuurd. Dit laatste gebeurde weliswaar niet per aangetekende brief, maar geen enkele reglementering vereist zulks.
- Wat het versturen van de attesten aan MEDEX betreft, kan worden verwezen naar de duplicaten die op 19 mei 2011 aan de directieraad werden bezorgd. Het merendeel van die attesten werd opgesteld gedurende de ziekteperiodes en op het vereiste MEDEX-document. Weliswaar kan niet sluitend worden aangetoond dat de attesten daadwerkelijk de dag na de ziekteperiodes werden opgestuurd, maar de omstandigheid dat de attesten werden opgesteld impliceert dat het evident is dat zij ook werden verstuurd. Weliswaar werden de laatste twee duplicaten van attesten enige tijd later dan de ziekteperiodes opgesteld, maar in dat verband kan worden verwezen naar de controleonderzoeken, waarbij door de onafhankelijke controlearts telkens -dus ook voor de periodes waarop de laatste twee duplicaten betrekking hebben- werd vastgesteld dat de afwezigheid ten gevolge van ziekte medisch gerechtvaardigd was. Uit al deze controleonderzoeken blijkt bovendien nog eens dat hij de dienst wel degelijk van zijn afwezigheid verwittigde, anders zou het onmogelijk zijn om een controlearts te sturen, zeker nu sommige onderzoeken reeds de eerste dag van

de afwezigheid plaatsvonden. De ziekteperiodes werden dus steeds op reglementaire wijze gemeld en MEDEX was door eigen onderzoek reeds op de hoogte van de afwezigheden nog vóór hij de kans had om de nodige medische attesten over te maken. De talrijke controleonderzoeken werden klaarblijkelijk evenwel niet bij de besluitvorming betrokken.

- In het bestreden besluit is niet onderzocht welke attesten aan MEDEX werden overgemaakt en op welke datum dit dan wel gebeurde.
- Noch het bestreden besluit, noch de voorgaande beslissingen bevatten een afdoende rechtsgrond. In het bestreden besluit wordt enkel verwezen naar “de aangifte van zijn ziekteperiodes”, het “niet of niet reglementair melden van een periode van ziekte” en “de reglementering inzake afwezigheden om medische redenen”. De juridische overwegingen die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen zijn dus niet op correcte wijze vermeld. In de bijkomende notulen van de directieraad van 14 juni 2011 en in de beslissing van de departementale raad van beroep wordt wel melding gemaakt van de “reglementering inzake ziekteverzuim”. Zo wordt verwezen naar de omzendbrief nr. 568 van 13 februari 2007 van de ministers van Volksgezondheid en Ambtenarenzaken, maar deze heeft geen algemeen verbindend karakter en is dan ook geen rechtmatige rechtsgrond voor een ambtshalve ontslag. Tevens wordt verwezen naar “de interne reglementering”, maar die heeft nooit deel uitgemaakt van het administratief dossier en werd nooit ondertekend of op een andere manier door de verzoeker eigen gemaakt. Ten slotte wordt ook vermeld dat de reglementering inzake ziekteverzuim stelt dat het personeelslid “zo snel mogelijk” een getuigschrift moet indienen bij MEDEX, maar geen enkel stuk uit het administratief dossier licht toe wat hieronder verstaan moet worden. De ratio legis van deze bepaling is het mogelijk maken van een efficiënte controle van de ziektegevallen en hieraan is voldaan, gelet op de talrijke controleonderzoeken die steeds met positief gevolg werden afgesloten.
- De overweging in het bestreden besluit dat op 14 april 2011 opnieuw een ziekteperiode niet reglementair gemeld werd, is manifest onjuist en maakt een schending uit van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937

-dat stelt dat de tuchtvordering enkel betrekking mag hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of zijn vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering wordt ingesteld- en voorts van de rechten van verdediging en de hoorplicht, nu een voldoende onderbouwde verdediging ten aanzien van dit feit onmogelijk werd gemaakt aangezien de verzoeker er vooraf niet van op de hoogte was. Bovendien werd naar aanleiding van een controleonderzoek door MEDEX opnieuw vastgesteld dat de afwezigheid medisch gerechtvaardigd was.

- De wezenlijke aspecten van het verweer werden niet bij de besluitvorming betrokken. De ingeroepen twijfel met betrekking tot het begaan van de tuchtinbreuk werd niet beantwoord en zelfs niet onderzocht.
- De in het bestreden besluit opgenomen motivering om van het advies van de departementale raad van beroep af te wijken is onjuist en een loutere stijlformule en er wordt geen rekening gehouden met de verzachtende omstandigheden die de raad van beroep in aanmerking heeft genomen. De stelling dat de verzoeker zijn functie niet naar behoren zou vervullen wordt op geen enkele wijze gestaafd en is volkomen tegenstrijdig met het advies van de departementale raad van beroep. Het argument dat er nooit sprake is geweest van fraude wordt in het bestreden besluit louter beantwoord met de vermelding dat controleartsen zich niet systematisch in de plaats kunnen noch moeten stellen van een behandelende arts, maar het tegendeel is nooit beweerd en er moet worden vastgesteld dat alle ziektedagen gedekt zijn door attesten van de behandelende arts. Ten aanzien van de vaststelling dat de verzoeker nooit over zijn (ongewettigde) afwezigheden en/of zijn verzuim inzake het overmaken van doktersbriefjes werd aangesproken wordt in het bestreden besluit enkel opgemerkt dat de hiërarchische meerdere niet betrokken is bij de staving van een afwezigheid, terwijl het voor de goede werking van een dienst toch essentieel is om na te gaan of een afwezigheid al dan niet gewettigd is.
- Het opleggen van de zwaarste tuchtstraf louter voor het vermeend laattijdig aangeven van ziekteperiodes is kennelijk onredelijk.

5. De verwerende partij heeft, verwijzend naar de verwerping van het middel in het arrest over de vordering tot schorsing, geen verder verweer ingediend.

6. In zijn laatste memorie voert de verzoeker nog de volgende argumenten aan:

- Uit de lijst van controleonderzoeken blijkt dat de dienst steeds correct van zijn afwezigheid werd verwittigd, anders zou het onmogelijk zijn om een controlearts te sturen. Bovendien heeft de onafhankelijke controlearts steeds vastgesteld dat de afwezigheid medisch gerechtvaardigd was.
- Ten onrechte wordt gesteld dat de aan de directieraad overgelegde attesten slechts duplicaten zijn. De originele attesten werden immers naar MEDEX verstuurd.
- Er kan geen bewijs worden geleverd dat de attesten daadwerkelijk werden verzonden, aangezien dit per gewone post is gebeurd, maar er bestaat geen verplichting om de attesten aangetekend te verzenden. Voor de verwerende partij volstaat het blijkbaar dat zij een overzicht opstelt van de verschillende afwezigheidsperioden waarvoor wel een attest werd ingediend om te bewijzen dat voor de andere afwezigheden geen attest werd ingediend. Dat op grond daarvan het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, is te verregaand.
- De vaststelling tijdens de vergadering van de directieraad van 14 juni 2011 dat van de ongeveer 2000 burgerambtenaren, het enkel de getuigschriften van de verzoeker zijn die bijna systematisch niet bij MEDEX terechtkomen, is een ongeloofwaardig gegeven.

### *Beoordeling*

7. De verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht doordat hij uit het bestreden besluit niet kan opmaken welke feiten hem als tuchtinbreuk ten laste worden gelegd en waarom dit het geval is, doordat het bestreden besluit geen (afdoende) rechtsgrond bevat en doordat de

motivering om van het advies van de departementale raad van beroep af te wijken onjuist is en een loutere stijlformule uitmaakt.

8. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met het besluit te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die door de formele motiveringswet wordt opgelegd, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

9. Specifiek met betrekking tot de formele motiveringsplicht in de tuchtregeling voor Rijksambtenaren wordt in artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ook nog het volgende gesteld:

“De minister motiveert elke met het advies van de raad van beroep niet overeenstemmende beslissing. Hij kan geen andere feiten ter sprake brengen dan die welke het advies van de raad van beroep gemotiveerd hebben. De minister of zijn gemachtigde notificeert de beslissing aan de raad van beroep”.

Deze bepaling strekt ertoe de rechten van de betrokken ambtenaar te waarborgen door hem expliciet in kennis te stellen van de redenen die de minister ertoe hebben aangezet af te wijken van het advies van de departementale raad van beroep.

10. Het bestreden besluit bevat duidelijk de feiten die de verwerende partij als tuchtinbreuk aan de verzoeker ten laste legt en de reden waarom deze feiten bestraft worden met de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege. Er wordt melding gemaakt van de 22 dagen afwezigheid van de verzoeker gedurende een periode van zes maanden waarvan na onderzoek werd vastgesteld dat ze niet worden gedekt door de door de verzoeker neergelegde doktersattesten of door enige andere aanvaardbare omstandigheid, waardoor deze afwezigheden ongewettigd zijn. Voorts wordt er op gewezen dat het de plicht is van elke ambtenaar om de op hem van toepassing zijnde wetten, reglementen en richtlijnen na te leven en dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege gerechtvaardigd is omwille van het repetitieve karakter van de niet-gerechtvaardigde afwezigheden -waarbij verwezen wordt naar een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008-, waaruit het gebrek aan verantwoordelijkheidszin en het gebrek aan verandering in verzoekers gedrag blijken, alsook omwille van de ernst van de feiten en de onverenigbaarheid ervan met het statuut van de Rijksambtenaar. Tevens wordt uiteengezet waarom de door de departementale raad van beroep aangehaalde verzachtende omstandigheden geen lichtere tuchtstraf verantwoorden.

11. Anders dan de verzoeker stelt, bevat het bestreden besluit voorts wel degelijk de rechtsgronden waarop het is gesteund. In de aanhef van het besluit wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, naar het koninklijk besluit van 30 januari 1973 betreffende het tuchtstelsel van het Rijkspersoneel in dienst bij het ministerie van Landsverdediging zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 12 juni 1985, naar het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen en naar de omzendbrief nr. 568 van 13 februari 2007 met betrekking tot de reglementaire wijzigingen in het kader van het ziekteverzuim, gewijzigd door de omzendbrief nr. 578 van 4 december 2007 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen.

12. De aangehaalde rechtsgronden zijn ook afdoende. Artikel 61 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 bepaalt immers dat de ambtenaar die afwezig is wegens ziekte de overheid hiervan onmiddellijk op de hoogte dient te brengen, dat voor een afwezigheid van langer dan één dag zo snel mogelijk een geneeskundig getuigschrift bij MEDEX moet worden ingediend en dat in afwijking hiervan onmiddellijk een geneeskundig getuigschrift bij MEDEX moet worden ingediend wanneer de afwezigheid maar één dag bedraagt en de betrokkene tijdens het lopende kalenderjaar reeds twee maal één dag zonder een geneeskundig getuigschrift afwezig is geweest.

Na de vaststelling dat de verzoeker met betrekking tot de in het bestreden besluit opgesomde afwezigheidsperiodes niet aan deze verplichtingen heeft voldaan, kon de verwerende partij zich dan ook met goede grond op dit artikel steunen om de feiten tuchtrechtelijk te sanctioneren.

13. Waar de verzoeker in verband met de juridische gronden waarop het ontslag van ambtswege steunt nog kritiek heeft op de vermelding van de omzendbrief nr. 568 van 13 februari 2007, kan worden vastgesteld dat met deze omzendbrief “de reglementaire bepalingen [worden toegelicht] met betrekking tot het toezicht op de afwezigheden tengevolge van ziekte en ongeval van contractuele en statutaire personeelsleden tewerkgesteld binnen het federaal administratief openbaar ambt” en dat daarbij gewezen wordt op het koninklijk besluit van 17 januari 2007 houdende wijzigingen van diverse reglementaire bepalingen betreffende de controle van afwezigheden wegens ziekte van de personeelsleden van de Rijksbesturen en betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen dat een nieuw hoofdstuk IXbis toevoegt aan het koninklijk besluit van 19 november 1998, waaronder het voornoemde artikel 61 ressorteert. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de verwijzing naar deze omzendbrief -die dus een toelichting vormt bij onder meer artikel 61 van het koninklijk besluit van 19 november 1998- in het bestreden besluit onterecht zou zijn.

14. Het bestreden besluit bevat aldus duidelijk de motieven waarop het steunt. Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt overigens dat de verzoeker deze motieven wel degelijk kent, met andere woorden dat hij begrijpt op grond van welke feitelijke en juridische gegevens het besluit is genomen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat het voor hem niet duidelijk zou zijn welke feiten hem precies ten laste worden gelegd, vermits hij in de verdere uiteenzetting van zijn middel de hem ten laste gelegde feiten betwist en de opgelegde tuchtstraf bekritiseert omdat ze niet in verhouding tot de feiten zou staan.

15. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de in het bestreden besluit opgenomen motivering om van het advies van de departementale raad van beroep af te wijken onjuist is en slechts een loutere stijlformule uitmaakt, wordt vooreerst vastgesteld dat het bestreden besluit enkel voor wat de strafmaat betreft afwijkt van het advies. Net zoals de minister van Landsverdediging, heeft de departementale raad van beroep immers de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen geacht.

16. Wat de strafmaat betreft, wijkt het bestreden besluit in een voor de verzoeker ongunstige zin af van het advies van de departementale raad van beroep. In een dergelijk geval, en ook omdat de zwaarte van de straf sterk ingrijpt in de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar, wordt de motiverings- plicht stringenter opgevat.

17. De keuze voor het ontslag van ambtswege wordt in het bestreden besluit als volgt gemotiveerd:

“Overwegende het repetitieve karakter, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en dat de feiten zoals hierboven beschreven ernstig zijn en onverenigbaar met het statuut van Rijksambtenaar, waardoor de tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’, in tegenspraak met het advies van de Raad van Beroep, wel in verhouding staat tot de eerder vermelde feiten”.

Voorts worden in het bestreden besluit de door de departementale raad van beroep aangehaalde overwegingen op grond waarvan deze van oordeel was dat het ontslag van ambtswege niet in verhouding staat tot de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten, nog eens expliciet beantwoord en weerlegd.

Er wordt dan ook precies en op een voor de verzoeker verstaanbare wijze aangegeven waarom in zijn geval het ontslag van ambtswege wordt opgelegd. Ook aangaande de strafmaat zijn de motieven van het bestreden besluit derhalve allerm minst nietszeggend en geenszins loutere stijlformules.

18. Voorts betwist de verzoeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden tuchtstraf. Hij stelt dat de in het bestreden besluit vermelde afwezigheidsperioden wel gewettigd zijn en merkt in dat verband enerzijds op dat hij zijn dienst steeds correct van zijn afwezigheid heeft verwittigd, hetgeen hij staft met verwijzing naar de diverse controleonderzoeken waaruit ook moet blijken dat zijn afwezigheid steeds medisch gerechtvaardigd was, en anderzijds dat hij wel degelijk correct de medische attesten aan MEDEX heeft toegestuurd. In dat verband klaagt hij ook het gebrek aan zorgvuldige feitengaring door de verwerende partij aan, doordat zij niet zou hebben onderzocht welke attesten aan MEDEX werden overgemaakt en op welke datum zulks gebeurd is.

19. Wanneer de feiten in een tuchtzaak worden betwist, komt het de Raad van State niet toe om als rechter in hoger beroep uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd. Hij dient enkel na te gaan of de tuchtoverheid naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten is gekomen.

20. In het bestreden besluit wordt de verzoeker niet verweten dat hij de procedure voor het verwittigen van zijn dienst niet correct heeft gevolgd en evenmin dat zijn afwezigheden niet medisch gerechtvaardigd zouden zijn. Wel

wordt hem ten laste gelegd dat de vermelde periodes van afwezigheid ongewettigd zijn doordat zij niet gedekt worden door een bij MEDEX ingediend geneeskundig getuigschrift.

21. De verzoeker stelt dat hij de medische attesten wel degelijk correct aan MEDEX heeft toegestuurd. Het staat aan hem om hiervan het bewijs -of minstens een begin van bewijs- te leveren. In dat verband erkent de verzoeker dat hij geen sluitend bewijs kan voorleggen omdat hij de attesten per gewone brief heeft verzonden. Terecht stelt de verzoeker weliswaar dat er geen verplichting bestaat om de attesten aangetekend te versturen, maar wanneer hij zulks nalaat en vervolgens geen bewijs van de verzending kan overleggen, moet hij de gevolgen dragen van zijn keuze voor het versturen per gewone post. Voorts verwijst de verzoeker nog naar de duplicaten van de medische attesten die hij op 19 mei 2011 aan de directieraad heeft bezorgd. Door het overleggen van deze duplicaten op het ogenblik dat de tuchtprocedure al in volle gang was, toont de verzoeker evenwel niet aan dat hij de originele attesten daadwerkelijk aan MEDEX heeft overgemaakt. Hiermee bewijst hij hoogstens dat de attesten werden opgesteld, hetgeen echter niet wordt betwist. De stelling dat uit het opmaken van de attesten “evident” volgt dat deze ook correct werden verzonden, kan niet zonder meer worden bijgevalen. De verzoeker slaagt er aldus niet in het bewijs te leveren dat hij de attesten wel degelijk correct aan MEDEX heeft overgemaakt.

22. Daarentegen blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel steunt op gegevens die toelaten de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. Zo werd ten gevolge van een navraag door de verwerende partij bij MEDEX een overzicht opgemaakt van de verschillende afwezigheidsperiodes van de verzoeker waarvoor wél een attest werd ingediend -stuk 2 van het administratief dossier-. In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, heeft de verwerende partij dus wel degelijk onderzocht welke attesten voor welke afwezigheidsperiodes op welke data aan MEDEX zijn overgemaakt en kan derhalve in dit opzicht dan geen onzorgvuldige feitenvinding en een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen. In het bewuste overzicht

worden de ontvangstdata opgenomen van de attesten van de afwezigheidsperioden -waarvan telkens de begin- en einddata worden vermeld-. De in het bestreden besluit vermelde perioden van afwezigheid zijn niet in het overzicht terug te vinden en hieruit kon de verwerende partij in alle redelijkheid afleiden dat voor die perioden geen attest aan MEDEX werd overgemaakt.

23. De vaststelling tijdens de vergadering van de directieraad van 14 juni 2011, dat van de ongeveer 2000 burgerambtenaren, het enkel de getuigschriften van de verzoeker zijn die bijna systematisch niet terechtkomen bij MEDEX, is een gegeven dat de verwerende partij niet moest negeren voor de vaststelling met betrekking tot het systematisch niet aankomen van de geneeskundige getuigschriften van de verzoeker bij MEDEX.

24. In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, heeft de departementale raad van beroep ten slotte voor de in het bestreden besluit opgesomde afwezigheden eveneens vastgesteld dat enkel laattijdige doktersattesten en/of duplicata en/of kopieën werden overlegd, zonder dat getuigschriften voor deze perioden bij MEDEX zijn aangekomen.

25. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de elementen waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om te besluiten tot de in het bestreden besluit opgesomde ongewettigde afwezigheden, voldoende overtuigende en overeenstemmende aanwijzingen zijn waaruit zij het bestaan van deze feiten vermocht af te leiden. De aan de verzoeker ten laste gelegde feiten konden door de verwerende partij aldus naar recht en redelijkheid als bewezen worden beschouwd.

26. De verzoeker voert voorts ook nog aan dat de verwerende partij de wezenlijke aspecten van zijn verweer niet bij haar besluitvorming heeft betrokken. Hij verzuimt hierbij evenwel aan te geven welke aspecten de verwerende partij dan wel niet bij haar beoordeling heeft betrokken; bovendien blijkt uit de overweging “dat bij de heer De Waele het niet toekomen van de doktersbriefjes bij de dienst MEDEX de regel is en dat zijn stelling dienaangaande,

waarbij hij fouten suggereert bij De Post of MEDEX, als ongeloofwaardig naar voor komt en aantoon dat hij geen verantwoordelijkheid wil nemen voor de eerder vermelde feiten”, dat het verweer dat hij tijdens de tuchtprocedure heeft gevoerd wel degelijk bij de beoordeling werd betrokken.

27. Vervolgens bekritiseert de verzoeker het motief “dat uit de bijkomende notulen van de vergadering van de Directieraad van 14 juni 2011 blijkt dat, nadat betrokkene op 12 april 2011 formeel werd gehoord door de hiërarchische meerdere met betrekking tot de eerder vermelde feiten, hij niet later dan op 14 april 2011, er opnieuw niet in is geslaagd een ziekteperiode op een reglementaire wijze te melden”. Dit betreft evenwel een overtollig motief aangezien het bestreden besluit voldoende materiële grondslag vindt in de 22 dagen ongewettigde afwezigheid van de verzoeker. Kritiek op een dergelijk overtollig motief kan niet tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

28. Ten slotte voert de verzoeker nog aan dat het opleggen van de zwaarste tuchtstraf voor het vermeend laattijdig aangeven van ziekteperiodes kennelijk onredelijk is.

29. In dat verband wordt vooreerst opgemerkt dat de verzoeker niet gestraft wordt voor het laattijdig aangeven van ziekteperiodes, maar wel omdat hij voor die ziekteperiodes verzuimd heeft de geneeskundige getuigschriften aan MEDEX toe te zenden.

30. Bovendien beschikt de tuchtoverheid bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden. De Raad van State heeft bij de toetsing van de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf slechts een marginale

toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij zich niet in de plaats van de tuchtoverheid kan stellen, maar enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan kwalificeren. Dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

31. De verwerende partij heeft ervoor geopteerd de op één na zwaarste tuchtsanctie -overeenkomstig artikel 77, §1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 is de zwaarste tuchtsanctie immers de afzetting- op te leggen, conform het eenparig genomen voorstel van de directieraad. Bij het nemen van het bestreden besluit heeft de verwerende partij met betrekking tot de strafmaat weliswaar een ander standpunt ingenomen dan de departementale raad van beroep, maar daarvoor geeft zij een concrete en relevante verantwoording die het ontslag van ambtswege deugdelijk onderbouwt. De verzoeker gaat in zijn argumentatie geheel voorbij aan de specifieke vaststellingen van de verwerende partij met betrekking tot zijn gedrag, namelijk het repetitieve karakter ervan, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en het gegeven dat de feiten ernstig zijn en onverenigbaar met het statuut van Rijksambtenaar. Al deze elementen nopen tot het besluit dat de opgelegde tuchtsanctie van “het ontslag van ambtswege” niet in een kennelijk onredelijke verhouding staat tot de begane tuchtfacten.

32. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verworpt het beroep.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 april 2013,  
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| André Vandendriessche, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Tiny Temmerman,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**André Vandendriessche**